

* *

*

אך כי ידענו, שבגוף גבוה זה, רחב-הכתפיים ובעל המבנה האתלטי מקננים מדורים קשים, וכי האיש ידוע חולי, הוכינו בתדהמה, כשנפוצה הידיעה המרה, שדובי מת מיתח חטופה. ותיקי אשדות יעקב זוכרים אותו כשהיה במלוא כוחו וחדרו, בעל כוח גופני בלתי-רגיל וכוח-עבודה בלתי-נלאה, אמיץ-לב ואמיץ-רוח ומלא שמחת-חיים. תכונות אלה ליוו אותו גם לאחר שגופו נחלש, רק כוחו הפיסי ירד מאד וכוח עבודתו נצטמצם.

על דובי האיש ניתן לומר, שהיה מאמין ונאמן. כשם שגופו היה לפניו חסון, כן היתה איתנה ומחוטנת אמונתו ברעיון הציוני-סוציאליסטי, בדרכה של תנועת העבודה העברית, באורח-החיים הקיבוצי ובתחייתו הלאומית והתרבותית של עם ישראל. למרות הפגיעה הקשה בגופו לא נחלשה בו רוחו; ואמונתו בדרכו, שאותה נקט משחר נעוריו, פעמה בו בלי הרף עד יומו האחרון. אך לא רק שהאמין, הוא גם נאמן ^{היה} בכל תחומי החיים: הציבוריים, החברתיים, המשקיים והפנימיים. הוא היה ער למתרחש בחברה, במשק, בתנועה הקיבוצית. היה משתתף באסיפות הכלליות בפעילות, נוטל חלק בדיונים - וכל זה תוך התגברות על מדווייו ועל מיחושיו הקשים הבלתי-פוסקים. שנים רבות שימש כמזכיר הסניף של מפלגת פועלי ארץ-ישראל באשדות יעקב והיה גם פעיל בענייני המפלגה כמחוז. כציר בוועידה האחרונה של המפלגה סבל מאד מהמחלוקת שנתגלעה בה וכאב מאד את כאב הפילוג שחל לאחר מכן. אבל הוא לא נפל ברוחו והאמין שמפא"י תתגבר גם על מכה קשה זו.

ארבעים שנות חייו ופעולתו בארץ, בתנועת העבודה, בקיבוץ ובעבודה ממש חן דרך שהיא תפארת לו לעצמו ותפארת לחברה שבתוכה חי ופעל. עם הסתלקותו של דובי נכרת ענף נוסף מגזע "החלוץ" הרוסי, גזע מפורסם שחלקו רב בבניין הארץ ובהקמת המדינה. דמויות כאלה עם הסתלקותן משאירות אחריהן חלל ריק, ונפגם הנוף החברתי באשדות יעקב...

יצחק מאור.